

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
18 Гж1 бр. 2351/18
12.10.2018. године
Н и ш

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић, председника већа, Зорице Цветковић и Лидије Стошић, чланова већа, у правној ствари тужиоца М.Ж. из ....., чији су пуномоћници адвокат Горан Стаменковић и адвокат Владимир Петровић, обојица из ....., против туженог Ц.з. о. в. „Ц“ ДОО ....., чији је статутарни заступник М.Ц. из , а пуномоћник адвокат Мирослав Николић из ....., ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Прокупљу П1.775/17 од 18.04.2018. године исправљене решењем тог суда П1.775/17 од 02.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 12.10.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Прокупљу П1.775/17 од 18.04.2018. године, исправљена решењем тог суда П1.775/17 од 02.10.2018. године, тако што се **ДЕЛИМИЧНО УСВАЈА** тужбени захтев тужиоца М.Ж. из ....., па се обавезује тужени Ц.з.о.в.,„Ц.“ ДОО ..... да тужиоцу, на име накнаде штете због неисплаћене зараде за период од 01.10.2014. године до 01.01.2015.године, исплати и то:

- за октобар месец 2014. године износ од 21.160,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01.12.2014. године до исплате, док се део захтева преко

досуђеног до износа од 55.200,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.12.2014. године до исплате, одбија као неоснован,

- за новембар месец 2014. године износ од 18.400,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01.01.2015. године до исплате, док се део захтева преко досуђеног до износа од 48.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2015. године до исплате, одбија као неоснован,

- за децембар месец 2014. године износ од 22.264,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01.02.2015. године до исплате, док се део захтева преко досуђеног до износа од 55.200,00 динара, одбија као неоснован.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Ц.з.о.в. „Ц“ ДОО ..... да тужиоцу М. Ж. Из ..... накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.072,96 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде, док је део захтева преко досуђеног а до износа од 73.936,00 динара, одбијен као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1.775/17 од 18.04.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је тужени обавезан да тужиоцу, на име неисплаћене зараде за период од 01.10.2014. године до 01.01.2015. године, исплати износ износ од 55.200,00 динара за месец октобар, износ од 48.000,00 динара за месец новембар и износ од 55.200,00 динара за месец децембар, све са припадајућом законском затезном каматом, ближе одређеном у изреци пресуде.

Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 73.936,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом принудног извршења.

Решењем Основног суда у Прокупљу бр. 775/17 од 02.10.2018. године исправљена је пресуда Основног суда бр. 775/17 од 18.04.2018. године, у делу штамбиља, уводу и на крају пресуде, тако што уместо наведених датума израде пресуде треба да стоји датум „18.04.2018. године“.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је у целости из законских разлога предвиђених у одредби чл. 373. ЗПП, због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредби парничног поступка и погрешне примене материјалног права, као и у делу одлуке о трошковима парничног поступка, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду преиначи и одбије тужбени захтев тужиле или исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Испитујући побијану пресуду сходно чл. 386.ЗПП, Апелациони суд у Нишу је нашао:

Жалба је делимично основана.

У поступку пред првостепеним судом и побијаној пресуди нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 1, 2, 5, 7 и 9. ЗПП, на које повреде овај суд пази по службеној дужности, нити повреде из тач. 12 исте одредбе на коју се указује жалбом, обзиром да побијана пресуда садржи довољне и ваљане разлоге о одлучним чињеницама на којима првостепени суд заснива свој закључак.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженика засновао радни однос на одређено време Уговором о раду бр. 5 од 10.10.2014. године, којим је одређено да тужилац закључује овај уговор на одређено време и то за период од 01.10.2014. године до 01.01.2015. године, у својству инструктора „Б“ категорије, са даном ступања на рад 01.10.2014. године, са пуним радним временом у трајању од осам часова дневно. У погледу зараде уговорено је да се иста утврђује у складу са

законом и правилником и да износи 300,00 динара по оствареном часу, а исплаћује на основу појединачне норме, најмање једанпут месечно. Тужиоцу је радни однос престао дана 01.01.2015. године због истека времена на који је закључен, што је константовано решењем о престанку радног односа на одређено време од 14.01.2015. године. У тужби и током поступка тужилац је навео да му тужени није исплатио зараду за спорни период. Такође је навео да му првобитно није уплатио ни доприносе за обавезно социјалано осигурање за исти период, али да је по његовој пријави Инспекцији рада и кривичној пријави надлежном тужилаштву, тужени извршио ову своју обавезу и уплатио у његову корист наведене доприносе за спорни период надлежним фондовима и институцијама. У одговору на тужбу и током поступка, тужени је оспорио у целости тужбени захтев тужиоца, наводећи да тужилац никада није ступио на рад, те да никада није ни радио нити одржао неки час обуке код туженог, и да се има сматрати као да никада није засновао радни однос, услед чега тужени нема обавезу да му исплати зараду. У току поступка изведен је и доказ саслушањем тужиоца у својству странке, статутарног заступника туженог и сведока Б.М. и Б.Ц.. Тужилац је поднеском од 07.02.2017. године прецизирао тужбени захтев у погледу накнаде штете због неисплаћене зараде за спорни период.

Имајући у виду изнето и правилно утврђено чињенично стање, по оцени овог суда, погрешно је првостепени суд применио материјално право када је у целини усвојио тужбени захтев тужиоца и одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде, услед чега је првостепена пресуда морала бити преиначена.

Наиме, одредбом чл. 164. Закона о раду („Сл. Гласник РС“, бр. 24/2005, 61/05, 54/09...75/14) прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету, у складу са законом и општим актом, док је Закон о облигационим односима у чл. 154. предвидео да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице.

У конкретном случају, из изведених доказа и утврђеног чињеничног стања

произилази да је тужиоцу престао радни однос дана 01.01.2015. године, због истека времена на који је заснован, на основу решења туженог о престанку радног односа, те да тужени тужиоцу за спорни период није исплаћивао зараду, јер тужилац у спорном периоду није остварио фактички рад, на шта се указује и жалбом туженог. У вези са изнетим, Апелациони суд је ценио утицај наведених чињеница на основ потраживања тужиоца, па је с обзиром на то да из изведених доказа, а и самог исказа тужиоца, произилази да тужилац у спорном периоду није остварио фактички рад код туженог, јер није одлазио на посао и није обавио ниједан час обуке, нити је сходно уговорној обавези обезбедио кандидате за обуку, нашао да тужилац не би имао право на исплату зараде. Ово из разлога што се законска обавеза послодавца на исплату зараде запосленом везује за обављени рад и време проведено на раду на страни запосленог, којих елемената у конкретном случају није било.

Међутим, из исказа статутарног заступника туженог М.Ц. недвосмислено произилази да тужиоцу, без обзира на његово понашање и недолазак на посао, нису отказали уговор о раду, јер им је био потребан инструктор са лиценцом, те да је све време био пријављен код надлежних фондова. Управо имајући у виду изнето, при чињеници да је тужени сам, сходно налозима инспекције рада, у периоду од 28.11.2014. године до 30.01.2015. године обрачунао и у корист тужиоца извршио уплату доприноса из обавезног социјалног осигурања у односу на минималну зараду за спорни период, произилази да је тужени заправо признао и прихватио да тужиоцу за спорни период исплати минималну зараду, без обзира што тужилац није имао ни радни учинак, ни време проведено на раду у том периоду, коју зараду је обрачунао, а није исплатио, то је у датој ситуацији створен правни основ за грађанскоправну одговорност за накнаду штете која се састоји у виду неисплаћене зараде за спорни период у висини минималне зараде, коју је тужени исказао у обрачунским листовима за спорни период.

Из изнетих разлога тужбени захтев тужиоца је делимично усвојен, а захтев преко досуђених појединачних месечних износа, одбијен као неоснован.

Одредба чл. 110. Закона о раду, предвиђа да се зарада исплаћује у роковима утврђеним општим актом и уговором о раду, најмање једанпут месечно, а најкасније до краја текућег месеца за претходни месец.

Имајући у виду наведену законску одредбу то је првостепени суд правилно досудио камату на сваки поједини месечни новчани износ.

Одлуком о трошковима поступка, која је заснована је на одредбама чл. 153. ст. 1. и 154. ЗПП, правилно првостепени суд налази да је тужена у обавези да тужиоцу накнади трошкове на име састава тужбе од стране адвоката у износу од 6.000,00 динара, на име заступања од стране адвоката на пет одржаних рочишта у износу од по 7.500,00 динара, као и за приступа пуномоћника из реда адвоката на једном неодржаном рочишту износ од 4.500,00 динара. Међутим, имајући у виду да је побијана пресуда преиначена и тужбени захтев тужиоца делимично усвојен, то је овај суд нашао да тужиоцу на име судске таксе припада износ од по 11.036,48 динара. Из изнетих разлога, одлука о трошковима је преиначена и обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове спора у укупном износу од 70.072,96 динара, а део захтева преко досуђеног а до износа од 73.936,00 динара, одбијен је као неоснован.

Из изнетих разлога, сходно чл. 394. ЗПП и чл. 401. ст. 1. тач. 3. ЗПП, Апелациони суд је одлучио је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 12.10.2018. године, 18Гж1 бр. 2351/18

**Записничар,
Дамјан Мирчић**

**Председник већа-судија
Ивана Рађеновић**